

*Саєнко Н. В.,**доктор педагогічних наук, професор,
професор кафедри іноземних мов**Харківського національного автомобільно-дорожнього університету**Созикіна Г. С.,**кандидат педагогічних наук,
доцент кафедри іноземних мов**Харківського національного автомобільно-дорожнього університету**Новікова Є. Б.,**кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри іноземних мов**Харківського національного автомобільно-дорожнього університету*

ПОТЕНЦІАЛ АУДІОВІЗУАЛЬНОГО ПЕРЕКЛАДУ В СФЕРІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Анотація. Швидке поширення сучасних інформаційних технологій сприяє збільшенню виробництва та розповсюдженню аудіовізуальної продукції, що використовується для різних сфер діяльності людини, зокрема для вивчення мов і культур. У статті подано визначення аудіовізуального перекладу як передачі вербальної мови в аудіовізуальних медіа. Зазначено, що останнім часом інтерес до аудіовізуального перекладу радикально змінився через глобалізаційні процеси, які вимагають культурної пристосованості осіб, що вступають у міжнародні відносини. Проаналізовано характерні особливості аудіовізуального перекладу, виявлено його новітні форми, що з'явилися з розвитком інформаційно-комп'ютерних технологій, а також потенціал аудіовізуального перекладу у сфері міжкультурної комунікації. Простежено етапи становлення аудіовізуального перекладу, починаючи з появи німого кіно і до теперішнього часу. Підкреслено призначення аудіовізуального перекладу долати мовні бар'єри в усьому світі для завоювання нової аудиторії. Представлена загальна класифікація аудіовізуального перекладу, в якій виділено два основних типи: субтитри та дублювання. Схарактеризовані різновиди субтитрів як загального терміну, що використовується для позначення широкого спектру письмових операцій на екрані. Зазначені як традиційні види дублювання, а саме дубляж, голос за кадром, дикторський супровід, аудіо опис, вільні коментарі, так й інноваційні форми, що з'являються з розвитком інформаційних технологій, наприклад, фандаби. Наголошено, що сучасні можливості аудіовізуального перекладу розширюють межі його використання для просування багатомовності та мультикультуралізму в країнах з різноманітними та неоднорідними спільнотами. Вказано на новизну та відмінність деяких сучасних підходів до навчання мов із використанням аудіовізуального перекладу, зокрема описано переваги озвученого паралельного перекладу для засвоєння великих обсягів культурологічного матеріалу. Закцентовано на важливості локалізації у сфері перекладу аудіо- та відеопродукції. Зазначено, що в галузі викладання іноземної мови культурологічного спрямування, локалізація повинна здійснюватися з урахуванням мовного рівня учнів та загальної ерудиції цільової аудиторії.

Ключові слова: аудіовізуальний переклад, субтитри, дублювання, цифрові технології, міжкультурна комунікація.

Постановка проблеми. Одним з важливих напрямів технічного прогресу є значне збільшення виробництва та розповсюдження у всьому світі аудіовізуальної продукції, що використовується для роботи, дозвілля, збору інформації та, останнім часом, для вивчення мови. Зображення, образи мають вирішальне значення в нашому повсякденному житті, оскільки ми дійсно оточені екранами різноманітних форм та розмірів. Телевізори, кінотеатри, комп'ютери та мобільні телефони – це традиційні атрибути сучасного соціального середовища, значною мірою заснованого на всюдисутності зображення.

Аудіовізуальний переклад (АВП) як сучасний напрямок у лінгвістиці швидко розвивається через вдосконалення цифрових технологій, істотно впливаючи на популяризацію іноземних мов та культур, головним чином завдяки продукуванню із супроводом або дубляжем, або субтитрами. АВП визначають як передачу вербальної мови в аудіовізуальних медіа і, як правило, використовують як загальний термін на позначення «екранного перекладу», «мультимедійного перекладу», «мультимодального перекладу» або «перекладу фільмів» [1]. АВП, як стверджує Д. Діас Синтас [2], вже багато років існує в професійній практиці, а з 1990-х років набув популярності через поширення аудіовізуальних матеріалів у нашому суспільстві. Завдяки зростаючому інтересу дослідників до АВП за останні два десятиліття ця сфера визнана однією з тих, що найбільш швидко розвиваються в галузі перекладознавства.

Останнім часом інтерес до АВП радикально змінився через відкриття кордонів і глобалізаційні процеси, які стосуються практично всіх аспектів професійного та особистого життя людей. Успіх міжкультурної комунікації багато в чому визначається культурною пристосованістю осіб, що вступають у міжнародні відносини: їхньою толерантністю, гнучкістю, здатністю цінувати переконання інших, і, зрозуміло, володінням іноземними мовами, в першу чергу, мовами міжкультурного спілкування. Для всієї світової освіти останні десятиліття характерно зростання інтересу до проблем культури та культурного регулювання колективного та особистого життя людей, що пов'язано з численними історичними та соціально-культурними

причинами, твердженням мультикультурної постіндустріальної цивілізації, пошуком засобів «культурної адаптації» [3] людини до досягнень техногенного світу та інформаційної цивілізації.

Використання як традиційних, так й інноваційних форм АВП може відчутно сприяти розвитку навичок міжкультурної комунікації, якщо повною мірою реалізувати його потенціал.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Вивченням аудіовізуального перекладу займалися такі лінгвісти й перекладачі, як І. Алексеева, М. Бахтін, Д. Діас Синтас, А. Козуляев, Д. Лертола, Ю. Найда, А. Орейро, П. Палажченко, А. Чужакін, Ф. Шауме та інші. За останні роки в Україні з'явилась низка досліджень (В. Конкульовський, Т. Лукьянова, Т. Малкович, А. Мельник, О. Орехова, Ю. Плетенецька, О. Полякова), в яких розкриваються різні аспекти аудіовізуального перекладу, зокрема його потенціал як засіб міжмовної адаптації. Проте можливості АВП в міжкультурній сфері потребують додаткового дослідження й вивчення.

Метою статті є аналіз характерних особливостей аудіовізуального перекладу, виявлення новітніх форм АВП з розвитком інформаційно-комп'ютерних технологій, а також дослідження його потенціалу у сфері міжкультурної комунікації.

Виклад основного матеріалу дослідження. Надзвичайну популярність екранних образів та актуальність АВП підкреслює відомий у цій галузі вчений Д. Діас Синтас [2], який акцентує на тому, що ми бачимо екрани всюди: вдома, на роботі, в громадському транспорті, бібліотеках, барах, ресторанах, музеях та кінотеатрах. Саме тому ми витрачаємо чимало часу на перегляд цих екранів та прослуховування аудіовізуальних програм для виконання своєї роботи, розвитку професійної та академічної кар'єри, отримання задоволення від дозвілля та пошуку інформації. Отже, із впевненістю можемо говорити про всюдисутність зображень у наш час, які істотно впливають на нас через екран.

Простежуючи етапи розвитку АВП, дослідник зазначає [2], що слово стало невід'ємним союзником зображення наприкінці 20-х років минулого століття, коли німе кіно перетворилося на звукове, а переклад став імперативом, оскільки дистриб'юторські компанії, головним чином із США, мали подолати мовні бар'єри у всьому світі для завоювання нової аудиторії. При цьому проблема мови була присутня в кіноіндустрії з самого початку її розвитку. Оскільки кіно набувало більшої популярності, глядачі з різних країн хотіли не лише бачити, а й чути своїх улюблених зірок та розуміти, про що вони говорять. Кінокомпанії почали побоюватися, що їхні доходи скорочуватимуться, якщо вони не зможуть знайти прийнятний спосіб перекладу своєї продукції іншими мовами. Багатомовні версії, субтитри та дубляж стали першими методами, використаними для подолання мовного бар'єру, після яких з'явилися й інші.

Поєднання сучасних інформаційно-комунікаційних технологій із новими професійними практиками перекладу нарешті дозволило забезпечити доступ соціальних груп із певними фізичними вадами до інформації та розваг, закріпивши роль АВП як інструменту соціальної інтеграції [3].

Мультимедійна природа аудіовізуальних програм дозволяє поєднувати акустичні та візуальні канали, що разом із вербальним та невербальним вимірами комунікації призводить до чотирьох основних елементів, що визначають аудіовізуальний текст та закладають основу його семіотичної текстури [4]:

- 1) акустико-вербальний: діалог, монолог, пісні, голос за кадром;
- 2) акустико-невербальний: партитура, звукові ефекти, шуми;
- 3) візуально-невербальний: зображення, фотографія, жести;
- 4) наочно-вербальний: вставки, банери, листи, екранний текст, газетні заголовки.

Загалом, всі різновиди АВП можна розділити на два основних типи: субтитри (процедура передачі писемної мови) та дублювання (процедури передачі усної мови). Субтитри є загальним терміном, що використовується на позначення широкого спектру письмових операцій на екрані, зокрема «міжмовні субтитри, субтитри для глухих і слабочуючих, інтертитри, анотації або текстові блоки-бульбашки» [5]. Субтитри, за звичай, поділяють на міжмовні (письмовий переклад усного тексту) або внутрішньомовні (стисла транскрипція усного тексту). У свою чергу міжмовні субтитри бувають стандартними (усний текст іноземною мовою перекладено письмовою рідною мовою) та зворотні (усний текст рідною мовою перекладено письмовою рідною мовою). Подекуди субтитри та їхні різновиди розрізняють за місцем розташування на екрані. Зокрема власне субтитри традиційно з'являються як письмовий текст цільовою мовою на екрані, де демонструється фільм в оригінальній версії, таким чином, щоб субтитри приблизно збігалися з діалогами кіноакторів; суртитри (особлива форма субтитрів для театральних та оперних постановок) зазвичай проєктуються на екран, розташований над сценою на авансцені, щоб глядачі в залі могли стежити за спектаклем чи оперою та водночас їх читати; субтитри для глухих і слабочуючих (ще один спосіб перекладу, який використовується для того, щоб люди з порушеннями слуху могли долучитися до перегляду відео продукції) з'являються на екрані одночасно з їхнім вимовлянням.

Дублювання охоплює як традиційні види, такі як дубляж, голос за кадром, дикторський супровід, аудіо опис, вільні коментарі [1], так й інноваційні форми, що з'являються з розвитком інформаційних технологій. Наприклад, у тих випадках, коли звукові доріжки замінюються або додаються до вихідного тексту, такі класичні режими, як дубляж, голос за кадром і вільний коментар тепер можуть доповнюватися новими видами, такими як фандаби, аудіо описом для сліпих або слабозорих або дубляжем у відеоіграх [6]. Дубляж, найпоширеніший вид дублювання, містить переклад та синхронізацію сценарію аудіовізуального тексту, який потім виконується акторами під керівництвом режисера дубляжу та, якщо можливо, враховуючи поради консультанта-лінгвіста.

Режим «голос за кадром» здійснюється шляхом трансляції звукової доріжки із записом оригінального діалогу одночасно з дорізкою із перекладом. Звукорежисер зменшує гучність оригінальної звукової доріжки й збільшує гучність дубльованої доріжки, щоб вихідний текст був менш чутним на задньому плані, ніж перекладений текст. Цей режим ще називають напівдубляж, коли гучність оригінального тексту зменшується, і на перший план виходить голос читача перекладу. Таке поєднання реалізму (збереження оригінального звуку на оригінальному акустичному тлі) і перекладу вихідного тексту майже повністю робить напівдубляж найбільш влучним для перекладу інтерв'ю, документальних фільмів та інших телевізійних програм, які не вимагають синхронізованого руху губ. Наразі напівдубляж використовується також при перекладі художніх фільмів для невеликих ринків Європи й Азії, оскільки цей спосіб є набагато дешевшим, ніж дублювання [7].

Багато лінгвістів називають розширеним дубляжем читання закадрового дикторського тексту. В основі цього методу лежить короткий переказ оригінальної мови в повній відповідності до сценарію, який є повністю синхронізованим, щоб уникнути порушень візуальної структури фільму або телепрограми. Повною протилежністю цьому способу аудіовізуального перекладу є вільний коментар, коли голоси коментаторів або ведучих накладаються на оригінальний звук. Така форма зазвичай використовується під час перекладу важливих трансляцій спонтанного характеру, зокрема на кінофестивалях, де обмеження часу й бюджету не дозволяють використовувати більш складні форми передачі усних або письмових повідомлень. У таких випадках перекладач може перекласти фільм, навіть не ознайомившись попередньо зі сценарієм, озвучуючи весь акторський склад самостійно. Цей режим перекладу може бути адаптований до потенційної аудиторії програми, беручи до уваги її інтелектуальні можливості та рівень освіти.

Синхронний переклад фільмів – це маловикористовуваний вид АВП, який майже став архаїчним, оскільки в цьому режимі фільм перекладає перекладач, що є присутнім у кінотеатрі або місці, де відбувається показ фільму, і через мікрофон, підключений до динаміків, перекладає та озвучує голоси кіноакторів.

Фандаби – це аматорські дубляжі телесеріалів, мультфільмів та трейлерів до фільмів, які ще не вийшли у прокат у країні рідної мови. Фандаби зазвичай роблять любителі цих жанрів; вони завантажують тексти фільмів з Інтернету та, використовуючи програму редагування цифрового звуку, видозмінюють або видаляють звукову доріжку вихідного тексту, а також записують та вставляють дубльовану версію, яку вони записують вдома за допомогою мікрофона.

Аудіо опис для сліпих і слабозорих – це вид перекладу, призначений для забезпечення доступності до кінопродукції людей з обмеженими зоровими можливостями. У цьому режимі, як правило, знаходять ділянки фільму, в яких відсутні діалоги, фонограма або спецефекти, що мають відношення до сюжету, і вставляють нову фонограму, на якій закадровий голос (закулісний коментар, заздалегідь записаний голос, накладений на фільм або відео) описує те, що відбувається на екрані. Це описання містить деталі декорацій, те, як одягнені персонажі, їхні дії, жести тощо, що дозволяє сліпим або слабозорим глядачам стежити за сюжетною лінією, надаючи зв'язність діалогам протягом усього фільму [5].

Хоча априорі, як вважає Діас Синтас [2], всі ці різновиди однаково важливі з погляду комунікації, реальність така, що візуально-невербальний елемент, тобто зображення, має очевидно більшу вагу, ніж слово, принаймні у виробництві популярних блокбастерів, які демонструються у всьому світі. Не дивно, що ми говоримо про «глядача», а не про «читача» чи «слухача» фільмів.

Проте сьогодні ситуація змінюється на краще, і сила слова набуває все більшого визнання. Креативне письмо та написання сценаріїв – це розквітаючі види діяльності, що сягають корінням у кіноіндустрію, які також знаходять своє застосування у сфері освіти. «Телебачення на ходу» також поширюється завдяки мобільними технологіями та популярності подкастів, тобто медіафайлів та програм у цифровому форматі, які розповсюджуються через Інтернет для відтворення на телефонах та комп'ютерах. Ця повсюдна присутність образу і слова в суспільстві спричиняє необхідність перекладу

аудіовізуальної продукції іншими мовами, що і було основним призначенням АВП як засобу забезпечення повного розуміння програми, що спочатку була зафільмована іншою мовою. Але сучасні можливості АВП розширюють межі цього основного призначення. Завдяки своїм численним варіантам, АВП може використовуватися для просування багатомовності та мультикультуралізму в країнах з різноманітними та неоднорідними спільнотами [2], що є особливо актуальним на сьогодні, коли ефективне навчання іноземної мови спрямовано не лише на досягнення високого рівня володіння мовою, а й на формування соціокультурної компетентності тих, хто її вивчає.

У сучасних суспільствах висококваліфіковані фахівці ведуть, як правило, мобільний спосіб життя. Вони часто виїжджають за кордон, можуть довго працювати в інших країнах, де є попит на їхній професіоналізм. Це нова категорія людей, так званих «громадян світу», або людей «поза націями». Таким професіоналом можна стати, володіючи іноземною мовою в найширшому культурному контексті. Крім того, проблема вивчення культур та мов особливо загострилася в останні кілька років в умовах «кризи біженців» в Європі, зростання ризику можливих терактів, труднощів адаптації мігрантів до нових соціокультурних умов.

Міжкультурна діалогічність відіграє провідну роль у сучасному перекладознавстві, оскільки переклад розглядають в аспекті концепції культурного трансферу. Із цієї позиції переклад – це не лише перенесення інформації з однієї мови на іншу, а й обмін культурними цінностями [8, с. 313]. В умовах міжкультурної комунікації зрозуміти, засвоїти й розкрити своєрідність іншої культури можна лише через діалог, який здійснюється за допомогою перекладу. Основним результатом комунікації є взаємне розуміння, тому перекладу приділяється така серйозна увага. У процесі культурної інтеграції, глобалізації та стрімкого розвитку цифрових технологій у галузі засобів масової інформації перед перекладачами ставляться нові завдання. Одним із таких завдань є глибоке вивчення різних видів АВП, який до недавнього часу поступався в дослідженнях традиційним видам перекладу [9, с. 31].

Новизною та відмінністю деяких сучасних підходів до навчання мов з використанням АВП є те, що при розробці певного курсу передбачається широке використання рідної мови на відміну від використання лише іноземної, що ґрунтується на поглядах В. Буцкама і Дж. Колдуела [10]. Один із варіантів такого підходу – це озвучений паралельний переклад, коли студенти отримують двомовний сценарій, а також відео- та аудіо-записи нових слів та фраз, що становлять тексти обома мовами, для позакласного самостійного вивчення. Лексика до текстів і самі тексти розміщуються на екрані паралельно їхньому перекладу. Матеріал прослуховується одночасно із зоровою опорою, повторюється в паузах за диктором, а в аудиторії відпрацьовується та закріплюється у творчих чи проблемних завданнях. Методом паралельного перекладу, ефективність якого поки що недооцінена, користуються майже всі поліглоти. У сучасному аудіовізуальному супроводі цей метод можна використовувати для засвоєння великих обсягів культурологічного матеріалу.

Не менш важливе питання у сфері перекладу аудіо-, відеопродукції стосується локалізації в широкому сенсі цього поняття [9]. Стосовно перекладу мультимедійної продукції зазвичай під локалізацією розуміють адаптацію тексту, виходячи з реалій, ментальності, урахування сленг, традицій, звичай

та інші особливості мовної спільноти, для якої призначений переклад. При адаптації в цільовій аудиторії має формуватися відчуття природності аудіо-, відеоматеріалу, має складатися враження, що матеріал готували спеціально для цієї аудиторії, а не просто надали перекладений фільм, ролик або будь-який інший продукт іншої країни. Матеріал повинен бути повністю адаптований під місцевий колорит і традиції, щоб уникнути конфузів і непорозуміння. При локалізації необхідною умовою є обізнаність перекладача-локалізатора про всі культурні особливості країни, ментальність, традиції, а також про законодавство, яке може накладати певні обмеження на переклад [9, с. 33]. Крім цього, перекладачеві необхідно впевнено оперувати навичками локалізації іншомовного аудіовізуального матеріалу за допомогою міжмовної передачі елементів його лінгвістичної системи з урахуванням лінгвокультурологічних, емоційних та ритмічних особливостей [11]. У галузі викладання іноземної мови культурологічного спрямування локалізація повинна здійснюватися з урахуванням мовного рівня учнів та загальної ерудиції цільової аудиторії.

Висновки з дослідження і перспективи подальших пошуків у даному науковому напрямку. Отже, існує два основних макрорежими аудіовізуального перекладу: субтитри та дублювання. Субтитри – це найшвидший, найдоступніший та найдешевший спосіб адаптації відеопродукції, а також інших відеоматеріалів. Матеріали, перекладені за допомогою субтитрів, несуть й освітню функцію, оскільки можуть використовуватись як ресурс для вивчення іноземних мов, оскільки можливість чути неадаптовані діалоги є чудовою нагодою для вдосконалення мовної підготовки. Збереження автентичності оригінальної продукції та економія часу виступають головними факторами, адже субтитри – найперший переклад, який з'являється в мережі під час виходу нового фільму або серіалу. Дублювання – це складний процес, що є не лише мовним, а й культурним, технічним та мистецьким, коли командна робота надзвичайно важлива для досягнення високої якості кінцевого продукту.

Проте, кожен тип аудіовізуального перекладу має велике значення з погляду ознайомлення цільової аудиторії з культурою або подіями, що відбуваються в країні вихідної мови. Крім цього, як перекладачу, так і викладачу іноземної мови необхідно впевнено оперувати навичками локалізації іншомовного аудіовізуального матеріалу з урахуванням лінгвокультурологічних особливостей аудиторії.

Загалом, АВП залишається перспективною сферою дослідження, оскільки нові цифрові технології та Інтернет сприяють подальшому розповсюдженню аудіовізуальної продукції та надають можливість активного використання доступного аудіовізуального програмного забезпечення для потреб дозвілля, роботи й освіти.

Література:

1. Lertola J. From translation to audiovisual translation in foreign language learning. *Trans. Revista de traductologia*. No. 22. 2018. P. 185–202.
2. Diaz Cintas J. Audiovisual translation comes of age. *Between Text and Image : Updating research in screen translation*. Benjamins Translation Library, 2008. P. 1–9. DOI : 10.1075/btl.78.02dia.
3. Флиер А. Я. Культурология для культурологов : учеб. пособие для магистрантов и аспирантов, докторантов и соискателей, а также для преподавателей культурологии. Москва : Академический проект; Екатеринбург : Деловая книга, 2002. 492 с.

4. Delabastita D. Translation and mass-communication : Film and T.V. translation as evidence of cultural dynamics. *Babel*. No. 35 (4), 1989. P. 193–218. DOI : 10.1075/babel.35.4.02del
5. Lertola J. Audiovisual translation in the foreign language classroom : applications in the teaching of English and other foreign languages. *Research-publishing.net*, 2019. 94 p.
6. Chaume F. The turn of audiovisual translation. New audiences and new technologies. *Translation spaced*. No. 2. 2013. P. 105–123. DOI : 10.1075/ts.2.06cha.
7. Скоромыслова Н. В. Теоретический аспект перевода художественных фильмов. *Вестник МГОУ*. 2010. Серия : Лингвистика. С. 153–156.
8. Петрушко-Виданкевич И. Перевод как культурный трансфер: репутация советской культуры в послевоенной Хорватии. URL : <https://cyberleninka.ru/article/n/perevod-kak-kulturnyy-transfer-reputatsiyasovetskoj-kulturny-v-poslevoennoy-horvatii>.
9. Слісєєва С. В. Аудіовізуальний переклад як один із аспектів процесу євроінтеграції. *Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського*. 2021. Серія : Філологія. Журналістика. Т. 32 (71). № 2. Ч. 2. С. 30–36. DOI : <https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.2-2/06>.
10. Butzkamm W., Caldwell J. A. W. *The Bilingual Reform : A Paradigm Shift in Foreign Language Teaching*. Tübingen : Narr, 2009. 260 p.
11. Конкульовський В., Возник Н. Субтитрування як один з видів аудіовізуального перекладу. *Наукові записки*. Серія : Філологічні науки. Вип. 187. С. 634–639. DOI : <https://doi.org/10.36550/2522-4077.2020.187.100>.

Saienko N., Sozykina G. Novikova Ye. The potential of audiovisual translation in the sphere of cross-cultural communication

Summary. The rapid spread of modern information technology is increasing the production and distribution of audio-visual products used in various fields of human activity, including learning languages and cultures. The article defines audiovisual translation (AVT) as the transmission of verbal language in audiovisual media. It is noted that recently the interest in AVT has changed radically in connection with globalization processes that require cultural adaptation of persons involved in international relations. The characteristic features of audiovisual translation are analysed and the newest forms of AVT in connection with the development of information and computer technologies, as well as its potential in the field of intercultural communication are identified. The stages of the AVT formation, from the appearance of silent cinema to the present day, are traced. The purpose of AVT is to overcome language barriers around the world in order to gain new audiences. The general classification of AVT into two main types is presented: subtitles and revoicing. Varieties of subtitles are characterized as a general term used to denote a wide range of writing operations on the screen. Both traditional types of revoicing are mentioned, such as dubbing, voice-over, narration, audio description, free commentary, and innovative forms that appear with the development of information technology, such as fandabs. It is emphasized that the current possibilities of AVT expand the limits of its use to promote multilingualism and multiculturalism in countries with diverse and heterogeneous communities. The novelty and distinctive features of some modern approaches to language learning with the use of AVT are pointed out, in particular, the advantages of sounded parallel translation for mastering large volumes of culture-related material are described. The importance of localization in the field of translation of audio and video products is emphasized. It is noted that in the field of teaching culture-related material in a foreign language, localization should mean taking into account the language level of students and the general erudition of the target audience.

Key words: audiovisual translation, subtitles, revoicing, digital technologies, cross-cultural communication.